

Mennyi erőt kérünk Istentől?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Péter apostol első levele 4. fejezetének a 7.-től a 11. verseiben a következőképpen: „Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcssek és józanok, hogy imádkozhassatok. Mindenekelőtt legyetek kitartóak az egymás iránti szeretetben, mert a szeretet sok bűnt elfedez. Legyetek egymás iránt vendégszeretők zúgolódás nélkül. Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.”

Még meg sem szólaltam, de Berci már jelentkezik: „**Mi az, hogy mindennek a vége pedig már igen közel van? Hülye volt ez a Péter? Azóta eltelt kétezer év, és a vég még sehol.**” Örülök Berci, hogy figyeltél már az igehirdetés elején. (Azt pedig csak remélni tudom, hogy nem ragadtál le ennél az első fél mondatnál...) Három válaszom is van a kérdésedre. **Első válasz:** Péter apostol nem tudhatta, *mint ahogyan mi sem tudhatjuk*, hogy Jézus mikor fog újra eljönni a földre. Lehet, hogy még további kétezer év sem lesz erre elég, de az is lehet, hogy már holnap meg fog történni. Egy keresztény ember sem nem retteg ettől (mert ő már tudja, hogy Jézus milyen irgalmas szívű), sem nem csalódik, ha ez nem következik be (mert tudja, hogy Jézus meg akarja várni azokat is, akik nem találkoztak még vele). **Második válasz:** A vég nemcsak a világ vége, hanem a mi saját életünk vége is lehet. Erről sem tudjuk, hogy mikor lesz, évtizedek múlva, vagy holnap. De ettől sem rettegünk – mert amikor az életünk végére gondolunk, akkor látjuk azt a trónust, ahol Jézus bennünket is vár. **Harmadik és utolsó válasz:** a „vége” szó a görögben célt és beteljesedést is jelent. Tehát amikor a világ végéről, vagy a mi saját életünk végéről beszélünk, akkor egy olyan célba érésről és egy olyan beteljesedésről beszélünk, amely megnyitja előttünk az örök öröm kapuját.

Péter apostol elsőként arra kér bennünket, hogy legyünk bölcssek és józanok. Hogyan lehet ezt megtenni? Egy tanítvány is ezt kérdezte a mesterétől. A mester válasza: „*Ülj be a celládba, és megkapod.*” A tanítvány körülbelül olyan értetlen arcot vágott, mint te most, Berci. „*De hát nekem nincsen cellám. Én nem vagyok szerzetes.*” Mire a mester: „*De bizony van cellád. Nézz magadba.*” Kedves Testvéreim! Egy igen fontos dolgot a mester válaszában a megértéséhez nem szabad elfelejtenünk. Amikor magunkBA nézünk, akkor nem magunkAT nézzük. Az a magunkba nézés, amely bölcsességet és józanságot ad, éppen az a folyamatos ima, amelyre Péter apostol is biztat bennünket az első mondata végén. Egy gyönyörűségesteni kört látunk tehát. Ahhoz, hogy Istentől megkapjuk a bölcsességet és józanságot, imádkoznunk kell: minden nap, és nem csak fél perceket. Ahogyan azonban nő bennünk a bölcsesség és a józanság, úgy fogunk tudni egyre többet és egyre mélyebben imádkozni. Én tíz éve járom ezt az utat. És higgyétek el: ez egyre gyönyörűbb, ahogyan az ember halad rajta.

Péter apostol másodszor arra kér bennünket, hogy legyünk kitartóak az egymás iránti szeretetben. Jézus, amikor az utolsó időkről beszélt, ezt mondta a tanítványainak: „Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, sokakban meghidegül a szeretet” (Mt 24,12). Ahogyan az elején már megbeszéltük, az utolsó idők nem okvetlenül csak az egész világ utolsó idői lehetnek, hanem a mi saját, személyes utolsó időnk. Azaz Péter arra kér minket, hogy ne engedjük, hogy elinduljon a mi saját életünk egy olyan lefelé tartó spirálban, amelyben megsokasodik bennünk a gonoszság és meghidegül a bennünk szeretet. Imádsággal se engedjük.

Nagyon sokat vitatkoztak már azon, hogy mit értett Péter apostol az alatt, hogy „a szeretet sok bűnt elfedez” (1Pt 4,8). Ahhoz, hogy megértsük ennek a szakasznak az értelmét, először érdemes pontosan látnunk, hogy a szeretet itt megint az agapé, az isteni szeretet. Azaz nem arról van szó, hogy kicsit jobban összeszedjük magunkat, többet mosolygunk, és akkor: HUSS! Ledolgoztunk a bűneinkből valamit. Nem az a helyzet, hogy sok mosoly – sok bűnre nyújt fedezetet Isten mindent pontosan számon tartó, nagy bankjában. Isten nem egy könyökvédős könyvelő. Isten számolatlanul adja nekünk a saját szeretetét – ha nem zárkózunk el előle. Az imádság, amivel Péter apostol az ígét kezdte, éppen ennek az isteni szeretetnek az elkérésére való.

Az istentől kapott szeretet nem tesz vakká, hogy ne vegyed észre a bűnt. Nem hazudja jónak azt, ami rossz. Nem akarja „érdemként” beszámítani, hogy szeret, a saját bűnei „fedezeteként”, mert tudja, hogy minden igazi szeretet benne csak kölcsönben van Istentől, és mert tudja, hogy a mi bűneink „fedezete” egyedül a Krisztus keresztyje. Az istentől kapott szeretet nem pletykál mások vétkeiről, és nem is engedi, hogy vétkek újabb vétkeket szüljenek, hanem ezzel az óriási szeretettel KÖRBE-ÖLELI a vétkezőt. Kedves Testvéreim! Egy ilyen körbeölelés nagyon sok sebet be tud gyógyítani. Vigyázzunk! Ilyenkor nem a bűnt pártoljuk, hanem a bűnös embert szeretjük. De őt feltétel nélkül, nagyon. Ugye kezdjük már érteni, hogy mit jelent az elfedez? Nem takargatást, hanem szeretettel való körbe-ölelést.

Péter apostol az ígék hátralévő részében három dolgot kér a testvéreitől: legyenek vendégszeretők, hirdessék Isten ígését, és segítsenek másokat. A Kolossébeliekhez írott levél egy igen szép összefoglalását adja annak, hogy miért következik mindez a szeretetből: „Öltetek magatokra könyörületet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. Mindezek fölé pedig öltözzetek fel a szeretettel, mert az tökéletesen összefog mindent” (Kol 3,12.14).

Elhoztam nektek az egyik kedves tárgyat arra, hogy illusztráljam mindezt. Aki jár az online alkalmakra, az tudja, hogy ez az a tárgy, ami éppen a fejem fölött látszik. Az egyik legszebb lelki elmélyülés alkalmával kaptam, amit a lelkészi tanulmányaim alatt átéltem. Kiraktak egy asztalra vagy harminc féle tárgyat. Kicsit. Nagyon. Szögleteset. Gömbölyűt. Fémot. Fát. Kerámiát. Volt ott minden. A kérés az volt, hogy szemléljük meg ezeket alaposan, és válasszunk belőlük egy olyan tárgyat, ami rólunk, magunkról szól. Én ezt választottam. Miért? Elsőként azt hittem, hogy azért, mert olyan, mint egy atomszerkezet, én meg természettudós vagyok. Aztán döbbsenem rá, hogy hoppá: hát ez egy gyertyatartó. És a lényeg a közepén van, azaz most még nincs. Mert az lesz majd a gyertya. A gyertyáról lelkész hallgatóként persze már eszembe jutott a Szentlélek, és az, hogy az én természettudós lényem lényege az pontosan az, amit most, lelkészhallgatóként kapok meg folyamatosan. Ezért lett az alkalom nagyon szép. De az igazi megfejtés akkor még nem érkezett el. Amikor felszenteltek evangélikus lelkésznek, akkor nagyon sok ajándékot kaptam. Az egyik legszebb ez a feszület volt. A megfeszített Krisztus az egyik kedves barátom apjának a hagyatékából került elő. A saját munkája volt. A keresztest az egész orvos-család a felszentelésemre ácsolta össze, gondos, saját munkával. Igenám, de a keresztnak nincsen talpa. Mibe állítsam bele? Ahogyan kerestem a helyét, rádöbbsenem, hogy a gyertyatartó gyertyájának a helye az. Azóta is így áll a polcomon. Azaz: Az én természettudós lényemnek a lényegét a Krisztus keresztyje adja meg.

Miért illusztrálja ez a tárgy az Istentől kapott szeretet gazdagságát? Mert az Istentől kapott szeretet a legjobban éppen a Krisztus keresztjében nyilvánult meg. És mert ebből a szeretet-keresztből származik mind a három ellipszis, amelyik őt körül-öleli. Elsőként: a vendégszeretet, azaz: a Krisztust befogadó élet. Másodikként: az igehirdetés, azaz: a Krisztust hirdető élet. Végezetül pedig: mások segítése, azaz: a Krisztust szolgáló élet. Maradjon itt Isten gazdag szeretete az oltáron, hogy emlékeztessen minket bennünket.

A mások szeretetét és segítségét – fejezi be Péter apostol ezt a gondolatát – jól csak az Istentől kapott erővel lehet végezni. Ez az Istentől kapott erő a Szentlélek. Az a Szentlélek, amelyet Jézus megígért az apostoloknak, és amelyért ezen a vasárnapon, egy héttel a Szentlélek pünkösdi kiáradása előtt, az apostolok ugyanazon az erős hangon, kitartóan imádkoztak. Ez a Szentlélek volt az, amely nem sokkal később, ahogyan az oltár előtt elolvasott igében (ApCsel 4,29-31) hallottuk, eltöltötte az egész őskeresztény gyülekezetet, és amely bátorságot adott nekik, hogy hirdessék Isten igéjét: szolgálattal és szeretettel.

Kedves Testvéreim! **Mennyire vagyunk mi Krisztus-követők? Mennyire látszik rajtunk, hogy Krisztus-követők vagyunk? Mennyire dicsőítik Istent a mi életünk kisebb-nagyobb tettei? Mennyi erőt kérünk ehhez Istentől? Mennyire imádkozunk a reánk áradó Szentlélekért mi is, ahogyan az apostolok tették?**

Tesszük? Imádságban kérjük? Akkor nagyon jó hírem van: meg fog szólalni bennünk az evangélium! Isten szeretetének olyan csatornái leszünk, akiken keresztül áldás áramlik mások felé. És akkor: az életünk olyan lesz, hogy benne Isten dicsőítetk a Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.